

Kapitola č. 29: Po všem

„Zemřeš“ bylo jistě dostatečně popisné. Ano, zemřít by skutečně měl, podle toho, jak situace vypadala. Ale že by se měl člen Lux Veritatis vzdát? To neexistovalo. Jakmile Anne – ne, to nebylo správně, spíš ta VĚC, protože už nemyslela jako Anne, NEBYLA to Anne – došla k němu, věděl že musí jednat. Zombie se rozpráhla a lovec démonů v tom okamžiku věděl, že kdyby zůstal stát na místě, proti její nadlidské síle by neměl šanci. Ještě příliš dobře si pamatoval na toho vojáka, kterého proděravěla pouhým úderem pěsti.

Podsmekl se jí pod paží a jednou rukou tasil chirugai. Anne nebo ne, tohle byla otázka života a smrti, a to nejen jeho, ale také Lary. A pokud bude muset zničit svoji stejně tak už mrtvou příbuznou, tak co?

Rozpráhl se a mezitím, co Carterová nabírala rovnováhu (*Je hrozně pomalá a malátná*, pomyslel si), švihl se zbraní a prosekl nemrtvé hrdlo. *Promiň*, honilo se mu hlavou. *Promiň za to, že jsem tu nebyl, když jsem ti měl pomoci, promiň, že jsem nesplnil to, pro co celá naše rodina položila život, promiň, že jsem to po tom všem já, kdo tě zabíjí, i když to asi nevíš...*

Zachroptěla a hlava se jí zvrátila dozadu, odhalila bezkrevné maso. Jenže její regenerační schopnosti už dosáhly takového stádia, že se jí prakticky hned začaly rány zacelovat, narovnávala se zpět a lehce se pouсмála. Z hrdla jí vyšlo další zachrčení a rozehlnala se po něm. Evidentně byla asi ještě zmatená – její úder ho zasáhl do ramene mnohem menší silou, než pravděpodobně chtěla. I tak mu ale v těle vybuchla omračující bolest a rána s ním mrštila o sloup.

Ozvalo se zasténání, spíš až skřek, a kus sloupu se udrolil, na zemi se náhle změnil v nechutnou zelenou hmotu. A v tom to Kurtisovi došlo – všechno to utajení, že Ghereu nikdy nikdo nenašel...jak se mohla schovat tak dokonale, že po staletí přežila?

Znovu si stoupl ke sloupu a začal popichovat Anne.

„Tak pojď, ty potvoro.“ sebral kousek slizu a mrštil jím po ní. „Kuk! Strejda Kurtík je tady! TAK POJĎ TY BESTIE!“ zařval a stoupl si do postoje pojď-si-pro-mě.

Ohlédla se po něm a zasyčela. V očích se jí znovu zeleně zablýsklo a vykročila proti němu. Její chůze nabyla jistoty a ona pomalu zhoupla ruku vzad již dobře nacvičeným pohybem...

„Pojď...“ usmál se na ni a pokynul.

Pohnula se. Pěst jí vystřelila nelidskou rychlostí vpřed a on by přísahal, že na té bledé tváři postřehl na sekundu zděšený výraz – *Co to dělám?!*

Sekundu předtím, než mu stihla ta bledá ruka proděravět solar plexus, Kurtis zavřel oči a i když nikdy nebyl věřící, ze rtů mu unikla tichá modlitba. *Ted' mě nezklamte!* přikázal svým schopnostem a pozvedl ruku.

Telekinetický poryv rozrazil vzduch a zpomalil čas. Měl ale jen omezený čas. Od smrti ho stále dělil jen krůček, čili se, jak to jen jeho momentální vnímání času umožňovalo, co nejrychleji skrčil a udělal parakotoul do strany. Tvrdě dopadl zády na kamennou podlahu a skoro si vyrazil dech. Vše se opět zrychlilo...

...a Anne s výkřikem prorazila sloup, roztříštila ho na kousky. Nelidský jekot otrásl celým sálem a ze stropu spadlo pár kamenů, po podlaze se rozlila tmavě zelená kaluž. I přes krev a prach, co mu špinily tvář se usmál – alespoň něco se mu podařilo! Postavil se a dobelhal k oltáři.

Uslyšel za sebou zašramocení a otočil se. Jak jinak – Anne byla stále na nohou. Ale-

„NE!“

Kurtis se zasmál a i když to znělo dost sípavě, cítil, že tím Karla ještě víc rozzuřil. „Tak co? Už není tak moc vcelku, tvá drahá strážkyně, že?“

Nephilim se už skoro vůbec neovládal a v očích se mu zeleně blýskalo. „Anne!“ rozkázal, „zabij ho!“

Ale nemrtvá neposlouchala. Stála na místě a zírala na Karla, její dýchání se zrychlilo a třásla se. „Zelená,“ zachroptěla. „Zelená...ty...“ Podívala se na něj a vypadala opět jako předtím, už ne bezduhá zombie. „Tos byl ty...“

Lovec démonů se poprvé za dlouhou dobu usmál ryze šťastným úsměvem. „Vítej zpátky, Anne.“

„Je mi potěšením.“ zavrčela a sledovala Karla, jak – pokud to šlo s jeho živočišným druhem – zbledl k smrti a o krok ustoupil. Ale něco na jeho chování bylo nepřirozené...ta ruka, co mu šla za záda...

„Skrč se!“ křikl Kurtis na svou nemrtvou příbuznou, ale pozdě. Výboj – jak jinak – zeleného světla jí zasáhl přímo do prsou. Padla na kolena se zasyčením, jak jí probíhaly zelené jiskřičky a vysílaly jí křečovitě pulzování do celého těla – tolik bolesti bez možnosti zemřít...

Karel se nad ní vztyčil a se zlovolným úšklebkem odsekával jednotlivá slova. „Co si myslíš? My jsme věční a tvoje snaha stejně vyjde vniveč. Ubohé děvče...“ zachechtal se.

Pohlédla na něj vzdorovitým pohledem a v zelené záři vypadala jako bohyně pomsty. „Myslím...“ zalapala po dechu, aby našla dostatek síly k dokončení věty. „...myslím, že vytvořím nový typ vaší rasy, co ty na to? Nephilim Ementalus.“

Karlovi se rozšířily oči překvapením a než stihl zareagovat, nemrtvá se zvedla a rychlým úderem mu rozrazila hrudník, vyrvala tepoucí srdce a stiskla ho v ruku. Zelené paprsky se vnořily do stále živého orgánu a během sekundy ho změnily v popel. Na tváři Nephilim byl stále skoro až komicky překvapený výraz, když – konečně – klesl na zem vedle oltáře.

Když umíral, Anne se natáhla, strhla Lařinu tělu z krku medailon a přehodila ho Karlovi přes hlavu. Držela mu pro jistotu ruce, i když věděla, že řetízek už sejmout nemůže.

„Jak chutná tvoje vlastní medicína?! Co?! Odpověz mi, ty zmetku! ODPOVĚZ!“ ječela jako smyslů zbavená. „Vidíš to, co viděla moje matka?! Vidíš to, co viděli všichni z Řádu?! ODPOVĚZ MI, TY HAJZLE!“

Jenže Karel neodpověděl, ani nemohl – z úst mu tekla krev a v momentě, kdy mu z těla vystoupila duše a vnořila se do medailonu, se i jeho tělo rozpadlo na popel. Anne vstala, očistila si ruce a zhnuseně se dívala na jeho ostatky.

„Teda...“ hvízdal obdivně Kurtis, „...hezky. Nephilim Ementalus?“

Taky k němu vyslala mírný úsměv. „Občas mi to prostě nedá a hlodnu si.“ Jako kdyby měli propojené myšlení se oba naráz otočili k oltáři, kde pořád ležela Lara, smrtelně bílá.

Nedýchala. Anne se pomalu rozhlédla, změřila si pohledem Ghereu sípající v konečné agónii na zemi a medailon ležící v Karlově popelu.

Chyběla poslední duše.

Pomalou, skoro až automaticky, vzala do ruky amulet i jeho kopii. Kurtis věděl, na co pomýšlí. „Anne...nedělej to.“

Podívala se na něj a z úst se jí vydralo krátké zachechtání. „Proč ne? Já už jsem mrtvá, drahý lovče démonů. Nemůžu žít takhle, jako posešovaná Voodoo panenka. Ale nebudu tam dlouho.“ Položila mu ruku na rameno a on v ní znovu uviděl tu dívku, kterou kdysi znal. „Ty mě osvobodíš. Mě i ostatní. Máš klíč. Zdědil jsi ho.“

Přikývl. Věděl, že má pravdu. „Budeš mi chybět, Anne.“

„Ty mně taky, i ty tvoje piliny...“ v nemrtvém oku se zaleskla slza. Rychle ho objala a pak si stoupla ke Gheree. Ta se zmítala na zemi, už umírala. Annin předchozí úder jí rozerval všechny orgány - síla Nephilim v ní byla už tehdy, když jí Karel posedl. Zvedla jí za krk do vzduchu, tedy její horní část, zbytek utrženého těla zůstal ležet na zemi.

Věnovala poslední pohled Kurtisovi a přehodila si medailon přes hlavu a zatřásla Ghereou, aby jí probrala. Trhla hlavou směrem k Lařině tělu a zašeptala „Jí...“

Strážce musí plnit povinnost, jakou mu zadá ten, co mu obstará poslední duši. Neochotně a z posledních sil se monstrem napřímilo a když se Annina duše rozpustila v amuletu, vzala kovový kruh do svých rukou.

Záblesk.

Pomalý nádech.

Pád znetvořeného těla na podlahu, spokojený vzdech po splnění posledního úkolu.

Slyšel, jak se Lara za ním pohnula, jak zasténala (*pravděpodobně si v té...smrti....odvykla na bolest*), ale ignoroval ji, místo toho vzal mrtvole Gherei medailon, od Anne sebral kopii a vyhodil oba do vzduchu. Čas se opět zpomalil.

Chirugai prořízlo vzduch jako blesk a rozpúlilo oba amulety. Ozval se zvuk podobný gongu a náhle zazněla spousta hlasů, šeptajících v úžasu. Tolik přízračných postav (*byl támhle skutečně jeho otec?! Jeho děd...a hele, Myers s velmi ublíženým výrazem...*), tolik duší, tolik vzpomínek...

Poslední se vynořila Anne (*stín za ní byla pravděpodobně Joanne*) a zvedla ruku k pozdravu, zatímco se postupně rozplynula do temnoty. Pak bylo ticho, pak pár nesmělých kroků. Okolo ramen se mu ovinula štíhlá paže.

Objal Laru a chvíli jen stáli na místě, mlčeli. Poté se sehnul a zatlačil Anne oči. Věta, kterou archeoložka pronesla následovně jakoby uzavírala celou tuto šílenou honbu.

„Je po všem...“